MAF Mediju atbalsta fonds | Projektu finansē Mediju atbalsta fonds no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem. Par publikāciju saturu atbild SIA "Kurzemes Vārds".

Lūgt ir grūti, palīdzēt –

● LIENE KUPIČA
● LIENA RIMKUS

Par labdarības tēmu visbiežāk runā, tuvojoties Ziemassvētku laikam, taču ir ļaudis, kuriem gan materiāla, gan morāla palīdzība nepieciešama ikdienā, jo cilvēks vai viņa ģimene grūtībās nonāk neatkarīgi no gadalaika. Un daudziem iedzīvotājiem labdarība un laba darīšana ir neatņemama dzīves sastāvdaļa ne vien svētkos, bet arī ikdienā.

EGONA ZĪVERTA FOTO

Laura (no labās) un viņas draudzenes, abas Veronikas, ko meitene ieguvusi tieši šajā jauniešu centrā, novērtē, ka "House of Hope" dod iespēju pavadīt brīvo laiku ļoti daudzveidīgi un pilnīgi bez maksas.

Ziemassvētku brīnums un asaras

Liepājniece Valentīna ir vientuļa pensionāre, kura dzīvo kopā ar māsu. "Bija diena pirms Ziemassvētkiem, kad pēcpusdienā pie durvīm klauvēja. Izeju pie durvīm – man un māsai katrai lielais dāvanu maiss, piebāzts līdz *ručkām* ar visādiem labumiem – gan gardumiem, gan dažādām mīļām lietām! Patiešām apraudājos! Mums neviens nekad neko nebija tāpat vien dāvinājis!" iespaidos padalās sieviete. Labdari, kurš organizējis dāvanu gatavošanu, nav izdevies noskaidrot, tik uzzinājusi, ka dāvanas gādājuši rūķi no draudzes, kuru kundze savos spēka gados apmeklējusi un kurai ziedojusi. "Nav svarīgi, no kādas draudzes, bet joprojām atceros to ar saviļņojumu. Agrāk šādas dāvanas nebija," viņa priecājas.

Liepājniece Natālija savukārt ir četru nepilngadīgu bērnu mamma, kura labdarības sniegto palīdzību novērtē, jo tā ir būtisks atspaids ikdienas tēriņiem. "Strādāju divos darbos tirdzniecībā – ar to nomaksāju rēķinus par dzīvokli un pietiek pārtikai. Taču apģērbs un citas sadzīvei vajadzīgās lietas nāk no labdarības," viņa stāsta. Sieviete teic, ka visas labdarības iespējas atradusi pati. "No tā, ka mums var būt nepieciešama labdaru palīdzība, nav pasargāts neviens. Mēs, piemēram, bijām kādreiz pārtikusi ģimene, taču vīrs saslima..." teic sieviete. "Man ir kauns kādam kaut ko prasīt un ka esam nonākuši tādā situācijā, bet labi, ka ir šāda iespēja. Slava tiem cilvēkiem, kuri tādi ir, kas var palīdzēt!" viņa uzsver. Natālija teic, ka, par spīti spiedīgajiem finansiālajiem apstākļiem, pati arī atbalsta labdarību un māca to darīt bērniem. "Mums ir kaimiņiene, kurai, kad paši atļaujamies nopirkt gardumus, ienesam arī viņai maisiņu, bērni viņai sanes malku. Kamēr es strādāju, viņa pieskata bērnus," teic sieviete.

Pa mazumiņam vien salasīts

"Šī ir vieta, kur jauniešiem nākt darboties, sevi realizēt, satikties ar citiem vienaudžiem un iemācīties kaut ko labu," saka biedrības "House of Hope" vadītāja Tatjana Makovija, uzsvērdama, ka biedrības galvenais mērķis ir darboties jauniešu labā, nodrošinot viņiem pilnvērtīgu ikdienu un atbalstu ārpus skolas, lai preventīvi novērstu jaunatnes vēlmi doties ielās un dzīvot ielu bērnu dzīvi. "Ja jauniešiem būs vieta, kur doties, viņi dosies uz to, un viņus ielas nesaistīs," pārliecināti teic T. Makovija. Pateicoties vairākiem atbalstītājiem un labdariem, kuri iesaistīšanos un ziedošanu dēvē par goda lietu, biedrības izveidotais un attīstītais jauniešu centrs darbojas jau vairākus gadus, ikdienā – otrdienās, ceturtdienās un piektdienās – ēkā Rīgas ielā 67 pulcējot vairākus desmitus jauniešu.

"Biedrība un jauniešu centra darbība nav finansēta no valsts puses. Tie, kas mums palīdz veidot un uzturēt šo vietu, ir mani draugi Norvēģijā, ar kuriem iepazinos 2013. gadā. Viņiem Norvēģijā 2011. gadā izveidojās nevalstiskā organizācija, vienlaikus Liepājā sākās biedrības "Karosta Kids" veidošana, taču viens par otru nezinājām. Kad iepazināmies, viņi jautāja, ko mēs varam un gribam piedāvāt jauniešiem," atgādina "House of Hope" vadītāja.

Kad sapratuši, ka vajag pašiem savu vietu, nonākuši pie secinājuma, ka brīvu telpu, kas derētu plašai darbībai ar jauniešiem un kuru brīvi veidot pašiem, Liepājā nav. Taču norvēģi, saliekot kopā savus draugus, paziņas un kontaktus, iegādājās šo māju biedrības mērķiem.

Jauniešu centrs tagad darbojas ne vien ēkas telpās, bet arī ārpusē pamazām sāk īstenoties ieceres par aktivitātēm ārā. "Ar atbalstītāju palīdzību ir tapusi terase, te droši vien notiks arī kāds svētku pasākums. Plānots, ka sētā būs arī sportisko aktivitāšu laukums," uzskaita biedrības vadītāja.

"Viss, kas mums ir, pa lāsītei vien salasīts," viņa piebilst. Starp atbalstītājiem, kuri gādājuši, lai centrs arvien apaugtu ar jaunām un jauniešiem noderīgām mantām, telpas tiktu pie remonta un aprīkojuma, ir bankas, labdarības fondi un klubi, uzņēmēji, kā arī joprojām labdari ārzemēs.

"Ļoti svarīgi, ka ir atbalsts un tas turpinās," pauž T. Makovija, norādot, ka mentoru un sponsoru atbalsts ir būtisks. Biedrība nepieciešamo gādā, arī piesaistot finansējumu projektos.

Sava vieta, neviens neko nespiež

Biedrībā no 2019. gada strādā Liepājas Universitātē kultūras vadības programmu apguvusī Kristīne Reine-Saponaro. Vienlaikus viņa arī Sociālā dienesta projektā ir kļuvusi par jauniešu mentori. Kristīnes darbs ir atbalsts jauniešiem visādās dzīves pratībās atkarībā no vecuma posma.

"Palīdzu izpildīt mājasdarbus, rakstu projektus, kas saistīti ar valodām, matemātiku, bioloģiju, vēsturi. Pārsvarā jauniešiem ir problemātiskāk ar angļu valodas gramatiku. Aktuāli mācību sakārtošana un zināšanu apguve ir eksāmenu klasēm vai tuvojoties pārbaudījumiem," vērtē Kristīne. Biedrības vadītāja parāda dažas no jauniešu iecienītākajām telpām. Piemēram, mūzikas studija – te jaunieši mācās spēlēt instrumentus, ja nav pārliecināti par savām spējām un varēšanu *pacelt* mūzikas skolu.

> >

ES DOMĀJU TĀ: **KAS MUDINA ZIEDOT?**

DAIGA LUTERE
EGONA ZĪVERTA FOTO

Iveta Štelmahere – strādā kultūras nozarē:

– Es ziedoju ik pa laikam, ne tikai tuvojoties Ziemassvētkiem. Ikdienā un visu gadu ziedoju pat vairāk nekā šajā laikā. Katrs gadījums ir individuāls un izsvērts. Jābūt kam tādam, kas aizķer. Piemēram, ziedoju mūsu cilvēkiem, liepājniekiem, kam smagā situācijā to vajag. Nedodu visiem pēc kārtas, piemēram, iereibušiem vīriešiem principiāli ne.

Žanete Eglīte – strādā:

– Viens no iemesliem, kāpēc cilvēks palīdz, ziedo svešiem, varētu būt personīgā grūtā dzīves pieredze. Svarīgi, vai sirdī ir vai nav līdzcietība, vēlme palīdzēt. Ja cilvēks ir ziedotājs, viņš to darīs visa gada garumā, ne tikai atsaucoties Ziemassvētku akcijām. Es ziedoju pēc savām iespējām, un pēc tam sajūta ir fantastiska.

Inga Ķere – strādā rūpnīcā:

– Žēlums pret tiem, kam grūti. Sirds sajūta, ka jādalās, jāpalīdz, kam grūtāk. Esmu kristiete, un ziedošana man nav sveša. Ziedojumu saņēmēji mēdz būt dažādi, arī tādi, kas izmanto citu cilvēku labestību. Daudzi ir tiešām no sirds pateicīgi par palīdzību. Tagad, pirms Ziemassvētkiem, ļoti bieži atgādina, ka jāziedo, un tas sāk atgādināt spēlēšanu uz jūtām. Bet varbūt kādam tieši to vajag.

Santa Spole – liepājniece:

– Mudina iekšpusē, sirdī mītošā sajūta otram darīt labu un dot. Šī sajūta katrā vai nu ir, vai nav. Nezinu, vai mākslīgi var ietekmēt cilvēku, lai viņš dalītos. Ir labi cilvēkiem atgādināt, ka ziedošana ļoti nepieciešama, jo dzīve strauja un aizmirstas to darīt. Uzbāzties gan noteikti nevajag. Protams, esmu ziedojusi, bet par to nerunāju. Kad ir iekšēja vēlme ziedot, izdaru, aizmirstu un dzīvoju tālāk.

Aiga Jaunskalže – strādā:

– Tas, ka ziedojuma mērķis cilvēku aizskāris, uzrunājis personīgi. Jebkurā gadījumā noteikti ir jābūt iemeslam, motīvam, lai ziedotu un dalītos ar kādu svešu. Labdarībā iesaistās ne tikai turīgie, bet visi, tātad – kaut kas skar dziļi personīgi un vēlme palīdzēt ir pāri visam. Tikai viens ziedo dzīvniekiem, otrs cilvēku, bērnu ārstēšanai, bet trešais vēl citam mērķim.